РЕШЕНИЕ НА СЪДА (трети състав)

8 ноември 2007 година *

По дело C-141/05

с предмет жалба за отмяна на основание член 230 ЕО, подадена на 29 март 2005 г.,

Кралство Испания, за което се явяват г-н E. Braquehais Conesa и г-н A. Sampol Pucurull, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

жалбоподател,

срещу

Съвет на Европейския съюз, за който се явяват г-н F. Florindo Gijón и г-н A. de Gregorio Merino, в качеството на представители,

ответник,

* Език на производството: испански.

подпомаган от:

Комисия на Европейските общности, за която се явяват г-н F. Jimeno Fernández и г-н T. van Rijn, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

встъпила страна,

СЪДЪТ (трети състав),

състоящ се от: г-н A. Rosas, председател на състав, г-н U. Lõhmus, г-н J. N. Cunha Rodrigues, г-н A. Ó Caoimh и г-жа P. Lindh (докладчик), съдии,

генерален адвокат: г-н Y. Bot,

секретар: г-н J. Swedenborg, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 6 юни 2007 г.,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

Решение

1 С жалбата си Кралство Испания иска да се отмени Регламент (ЕО) № 27/2005 на Съвета от 22 декември 2004 г. за определяне на риболовните възможности през

2005 г. и съответните условия по отношение на някои рибни запаси и групи рибни запаси, приложими във водите на Общността, и по отношение на плавателните съдове на Общността във води, за които се предвиждат ограничения върху улова (ОВ L 12, 2005 г., стр. 1), доколкото този регламент не му разпределя определени квоти във водите на Общността в Северно море и Балтийско море.

Правна уредба

Акт относно условията за присъединяване на Кралство Испания и Португалската република и промените в учредителните договори

2 Членове 156—166 от Акта относно условията за присъединяване на Кралство Испания и Португалската република и промените в учредителните договори (ОВ L 302, 1985 г., стр. 23, наричан по-нататък „Акт за присъединяване“) уреждат по-специално достъпа на испански плавателни съдове до водите на Общността и до ресурсите в тях. От разпоредбата на посочения член 166 следва, че така определеният режим е приложим за период, който изтича на 31 декември 2002 г. (наричан по-нататък „преходен период“).

Регламент (ЕИО) № 170/83 и Регламент (ЕИО) № 172/83

3 С Регламент (ЕИО) № 170/83 на Съвета от 25 януари 1983 г. за въвеждане на режим на Общността за опазването и управлението на рибните ресурси (ОВ L 24, стр. 1) законодателят установява правила за разпределение на общото количество улов между държавите-членки. Целта на Съвета на Европейския

съюз по-специално е да подпомогне относителната стабилност на риболовните дейности. От пето до седмо съображение на регламента представят понятието за относителна стабилност като насочено към защита на специфичните нужди на районите, където местното население е особено зависимо от риболова и свързаните с него дейности, предвид временното биологично състояние на запасите.

4 С Регламент (ЕИО) № 172/83 на Съвета от 25 януари 1983 г. за определяне, за някои рибни запаси и групи рибни запаси, налични в риболовната зона на Общността, на общия допустим улов за 1982 г., на частта от улова, която е на разположение на Общността, на разпределението на тази част между държавите-членки и на условията за риболов на общия допустим улов (ОВ L 24, стр. 30) законодателят за първи път пристъпва към разпределяне на наличните ресурси във водите на Общността (наричано по-нататък „първоначално разпределение“).

5 С цел да даде възможност за справедливо разпределение на наличните ресурси, от четвърто съображение на Регламент № 172/83 следва, че Съветът взема специално предвид традиционните риболовни дейности, специфичните нужди на районите, където местното население е особено зависимо от риболова и свързаните с него дейности, както и загубата на възможности за риболов във водите на трети страни.

6 Като референтен период за разпределението се взима предвид изтеклият период от 1973 г. до 1978 г. (наричан по-нататък „първоначален референтен период“).

Регламент (ЕИО) № 3760/92

7 Регламент (ЕИО) № 3760/92 на Съвета от 20 декември 1992 г. за въвеждане режим на Общността за рибарството и аквакултурите (ОВ L 389, стр. 1) отменя

Регламент № 170/83. Той съдържа определение на понятието за относителна стабилност, което по същество възпроизвежда съдържащото се в Регламент № 170/83 определение, както и правила във връзка с разпределението на улова, посочени по-специално в член 8, параграф 4 от него.

8 Тази разпоредба предвижда в iii) следното:

„в случаите, когато Общността създава за определена рибна зона или група рибни зони нови възможности за риболов, които не са използвани до този момент по силата на общата политика в областта на рибарството, [Съветът] взема решение за начина на разпределение, като взема предвид интересите на всички държави-членки“. [неофициален превод]

Регламент (ЕИО) № 2371/2002

9 Регламент № 3760/92 е отменен и заменен с Регламент (ЕО) № 2371/2002 на Съвета от 20 декември 2002 г. относно опазването и устойчивата експлоатация на рибните ресурси в рамките на общата политика в областта на рибарството (ОВ L 358, стр. 59; Специално издание на български език, 2007 г., глава 4, том 6, стр. 237). В член 17, параграф 1 от Регламент № 2371/2002 се посочва, че риболовните плавателни съдове на Общността имат равен достъп до водите и ресурсите във всички води на Общността, определени с този член при спазване на мерките, приети за осигуряване на опазването и устойчивостта на видовете риба.

10 В частта, озаглавена „Разпределение на възможностите за риболов“, член 20, параграф 1 от същия регламент предвижда, че Съветът определя ограниченията на улова и/или на риболовното усилие, разпределението на възможностите за риболов между държавите-членки, както и мерките, свързани с тези ограничения. Възможностите за риболов се разпределят между държавите-членки по такъв начин, че да осигурят на всяка държава-членка относителна стабилност на риболовната дейност за всеки запас или риболовна зона.

11 Принципът за относителна стабилност е определен в шестнадесето до осемнадесето съображение от посочения регламент, които се позовават по-специално на временното биологично състояние на запасите и на нуждите на районите, където местното население е особено зависимо от риболова и свързаните с него дейности.

12 Член 20, параграф 2 от Регламент № 2371/2002 посочва, че когато Общността определи нови възможности за риболов, Съветът взема решение за разпределението на въпросните възможности като взема предвид интересите на всяка държава-членка.

Регламент № 27/2005

13 На 22 декември 2004 г. Съветът приема Регламент № 27/2005, който е предмет на настоящата жалба, като се основава по-специално на разпоредбата на член 20 от Регламент 2371/2002.

Обстоятелства, предхождащи спора и процедурата

14 Тъй като счита, че след изтичането на преходния период има право да участва в разпределението на видовете риба, за които са въведени ограничения на улова в Северно море и в Балтийско море, Кралство Испания представя в Съвета искане за получаване на квоти за улов в двете морета.

15 Тази държава-членка твърди, че разпределените след присъединяването ѝ към Общността квоти за зоната, в която испанският флот не е имал достъп през този период, трябва да се преразгледат, като се вземат предвид, от една страна, невъзможността ѝ от чисто законова гледна точка да участва в посоченото разпределение и, от друга страна, уловът на посочения флот в Северно море през първоначалния референтен период.

16 Съветът отхвърля искането на Кралство Испания.

17 След отхвърлянето на искането му Кралство Испания подава първо две жалби пред Съда във връзка с разпределението за 2003 г. (по които са постановени Решение от по дело Испания/Съвет, C-87/03 и C-100/03, Recueil, стр. I-2915), две жалби във връзка с разпределението за 2004 г. (дела, по които е постановено определение на председателя на Съда от 20 юни 2006 г. по дело Испания/Съвет (C-133/04, непубликувано в Recueil), постановено след оттеглянето на жалбата от Кралство Испания, и Решение от 19 април 2007 г. по дело Испания/Съвет (C-134/04, непубликувано в Recueil), както и настоящата жалба, която се отнася за 2005 г.

18 Кралство Испания счита, че след като Регламент № 27/2005 не му предоставя определени квоти за улов в Северно море и в Балтийско море, испанският флот, въпреки края на преходния период, на практика е изправен пред невъзможността да лови по-голямата част от видовете риба, за които са въведени квоти в двете морета. В подкрепа на жалбата Кралство Испания посочва три правни основания. Първото е изведено от нарушение на принципа на недопускане на дискриминация, второто от нарушение на Акта за присъединяване и третото от нарушение на член 20, параграф 2 от Регламент № 2371/2002.

19 Във връзка с третото правно основание в точка 27 от жалбата на Кралство Испания се посочва, че става въпрос за следните видове риба: пясъчница (зони

IIa, IV), морски дявол (зони IIa, IV), лиманда и писия (зони IIa, IV), мегрим (зони IIa, IV), камбала (зони IIa, IV), норвежки омар (зони IIa, IV), северен путас (зони IIa, IV), скариди (зони IIa, IIIa, IV), обикновен калкан и калкан (зони IIa, IV), морска лисица (зони IIa, IV), черноморска бодлива акула (зони IIa, IV) и сафрид (зони IIa, IV).

20 С определение на председателя на Съда от 21 юни 2005 г. Комисията на Европейските общности се допуска да встъпи в подкрепа на исканията на Съвета във връзка с настоящата жалба.

21 С решение на председателя на Съда от 10 май 2005 г. производството по настоящото дело се спира до постановяване на решението от 30 март 2006 г. по дело Испания/Съвет, посочено по-горе, с което Съдът се произнася по първите две жалби.

22 След постановяването на посоченото решение Кралство Испания е запитано дали поддържа настоящата жалба. Същото отговаря положително на този въпрос с писмо от 27 април 2006 г.

23 В писмото държавата-членка поддържа, като се основава на споменатото решение, че представляват нови възможности за риболов видовете риба, за които се прави разпределение под формата на квоти за първи път — според него — в Регламент № 27/2005, а именно:

— менек, зона IV (води на Норвегия)

— морски дявол, зони IIa (води на Общността) и IV (води на Общността)

— северен путас, зона IV (води на Норвегия)

— молва, зона IV (води на Норвегия)

— норвежки омар, зона IV (води на Норвегия).

24 Според Кралство Испания Съветът е нарушил задълженията си, произтичащи от член 20, параграф 2 от Регламент № 2371/2002, като не му разпределил квота за тези видове риба.

По допустимостта на жалбата

25 В своето становище при встъпване Комисията твърди, че жалбата на Кралство Испания била недопустима, поради това че с писмото си от 27 април 2006 г. същото променило предмета на жалбата си, като се съсредоточило само върху третото правно основание и посочвало видове риба, за които за първи път се извършвало разпределение с приетия през м. декември 2004 г. Регламент № 27/2005, които не били посочени в първоначалната жалба. Впрочем дори ако се поддържала първоначалната жалба, тя при всички случаи била станала безпредметна след постановяване на решението от 30 март 2006 г. по дело Испания/Съвет, посочено по-горе.

26 Следва да се отбележи, че Съветът, който е ответник по делото и в подкрепа на който е допусната да встъпи Комисията, не е направил възражение за недопустимост срещу жалбата на Кралство Испания.

27 По силата обаче на член 40, четвърта алинея от Статута на Съда на Европейските общности исканията в молбата за встъпване се ограничават до подпомагане по отношение на исканията на една от страните. Освен това по смисъла на член 93, параграф 4 от Процедурния правилник встъпилата страна е обвързана от спора в състоянието, в което той се намира в момента на встъпването.

28 Следователно Комисията, която е встъпила страна, няма процесуално правомощие да направи възражение за недопустимост (вж. Решение от 30 януари 2002 г. по дело Италия/Комисия, C-107/99, Recueil, стр. I-1091, точка 29).

29 Все пак по силата на член 92, параграф 2 от Процедурния правилник следва служебно да се разгледат въпросите дали Кралство Испания не е изменило предмета на спора в хода на производството, в противоречие с изискванията на член 38 от Процедурния правилник, и дали жалбата не е станала безпредметна след постановяването на решението от 30 март 2006 г. по дело Испания/Съвет, посочено по-горе.

30 По първия въпрос следва да се констатира, че в писмото си от 27 април 2006 г., с което отговаря на въпроса на Съда дали с оглед на постановяването на това решение все още поддържа жалбата си, Кралство Испания дава положителен отговор. Освен това то потвърждава отговора си по време на съдебното заседание пред Съда.

31 Вярно е, че в писмото Кралство Испания посочва значението, което след постановяването на посоченото решение следва да се отдава на разглеждане на въпроса дали някои видове риба представляват нови възможности за риболов по смисъла на член 20, параграф 2 от Регламент № 2371/2002, който въпрос е предмет на третото правно основание, посочено в жалбата. Поради това в рамките на анализа на това правно основание следва евентуално да се провери дали посочването на тези видове риба попада в предмета на първоначалната жалба или представлява недопустимо разширяване на същата.

32 Във връзка с въпроса дали настоящата жалба е станала безпредметна след постановяване на решението от 30 март 2006 г. по дело Испания/Съвет, посочено по-горе, следва да се констатира, че регламентът, който Кралство Испания иска частично да се отмени в делото, по което е постановено посоченото решение, е различен от оспорвания по настоящото дело. Всъщност регламентът, за който се отнася посоченото решение, е Регламент (ЕО) № 2341/2002 на Съвета от 20 декември 2002 г. за определяне на риболовните възможности през 2003 г. и съответните условия по отношение на някои рибни запаси и групи рибни запаси, приложими във водите на Общността и по отношение на плавателните съдове на Общността във води, за които се предвиждат ограничения върху улова (ОВ L 356, стр. 12), докато оспореният с настоящата жалба регламент е Регламент № 27/2005 за определяне на риболовните възможности през 2005 г. Следователно двете дела имат различен предмет.

33 Поради това следва да се приеме, че настоящата жалба е допустима.

По същество

По правното основание, изведено от нарушение на принципа на недопускане на дискриминация

Доводи на страните

34 Кралство Испания изтъква, че след изтичане на преходния период испанските плавателни съдове трябвало да се ползват с равен достъп не само до водите на Общността, който не им се оспорва, но и до ресурсите на същите, което включвало разпределянето на квоти за улов в Северно море и в Балтийско море.

На практика обаче Регламент № 27/2005 не разпределял квота за Кралство Испания в тези две морета. Посоченият регламент не спазвал изискването за равно третиране и създавал дискриминация срещу испанските рибари.

35 Никаква обективна причина не оправдавала тази дискриминация. Следвало да се спазва общото правило, според което общностното право в неговата цялост е напълно приложимо за новите държави-членки от момента на тяхното присъединяване към Общността. Дерогациите на това правило, предвидени в Акта за присъединяване, били временни и трябвало да се тълкуват ограничително.

36 Според тази държава-членка понятията за достъп до водите и за достъп до ресурсите били взаимосвързани. Регламент № 27/2005 не провеждал каквато и да е разлика между тях и поради това Съветът трябвало да приеме необходимите мерки за изменение на метода на разпределение.

37 Липсата на достъп до ресурсите на практика лишавало от смисъл правото на достъп до водите. Единствено видовете риба, за които са въведени квоти, имали икономическа стойност. Освен това задължението при липса на квоти уловът на риба, принадлежаща към тези видове, да се връща в морето дори и когато е умряла, нанасяло екологични вреди. Накрая, като не разполагало на практика с каквито и да е квоти в тези две морета, Кралство Испания било изправено пред невъзможност да извършва размяна на възможности за риболов съгласно предвиденото в член 20, параграф 5 от Регламент № 2371/2002.

38 Кралство Испания изтъква, че положението му е различно от това на държавите-членки, които също не са получили квоти по силата на Регламент № 27/2005. Всъщност плавателните съдове на последните нямали непременно интерес да ловят риба във въпросните води за разлика от плавателните съдове

на Кралство Испания, което било държава-членка с население, зависимо от риболова, по-специално в Галисия и в баските провинции. Кралство Испания твърди, че при липсата на преходни разпоредби е трябвало да участва в първото разпределение на квоти след присъединяването му към Общността през 1986 г. и следователно е трябвало да му бъдат разпределени квоти през 2003 г.

39 Съветът счита, че Регламент № 27/2005 не създава дискриминация по отношение на Кралство Испания. Всъщност последното било третирано по същия начин като държавите-членки, които не се ползвали от квоти поради обстоятелството, че не извършвали риболовни дейности, за които Съветът можел да реши да запази стабилността, като посочените държави представлявали близо половината от държавите-членки. Съветът подчертава, че испанското правителство не правело разликата, която се налагала между понятието за достъп до водите на Общността и това за достъп до ресурсите на последните.

Съображения на Съда

40 Спазването на принципа на недопускане на дискриминация изисква да не се третират по различен начин сходни положения и да не се третират еднакво различни положения, освен ако такова третиране не е обективно обосновано (вж. по-специално Решение от 17 октомври 1995 г. по дело Fishermen's Organisations и др., C-44/94, Recueil, стр. I-3115, точка 46; Решение от 30 март 2006 г. по дело Испания/Съвет, посочено по-горе, точка 48 и Решение от 19 април 2007 г. по дело Испания/Съвет, посочено по-горе, точка 28).

41 Следователно се поставя въпросът дали положението на Кралство Испания е сходно с това на държавите-членки, които по силата на Регламент № 27/2005 са получили квоти за улов във водите на Северно море и на Балтийско море.

42 Както Съдът напомня в точка 50 от решението от 30 март 2006 г. по дело Испания/Съвет, посочено по-горе, той вече е разгледал въпроса за евентуална дискриминация срещу държавите-членки, които не са получили определени квоти за улов след присъединяването си към Общността.

43 От точка 41 от Решение от по дело Португалия и Испания/Съвет (C-63/90 и C-67/90, Recueil, стр. I-5073) е видно, че Португалската република посочва извършваните от португалския флот риболовни дейности във водите на Гренландия в периода от 1973 г. до 1977 г., тоест по време на една част от първоначалния референтен период. Тя подчертава, че количествата риба, уловени от португалския флот, са сходни с уловените от германския флот и са определено по-големи от уловените от флота на Обединеното кралство.

44 Съдът все пак счита, че положението на Португалската република не е сходно с това на другите държави-членки, които се ползват от разпределенията. Той приема, че доколкото Актът за присъединяване не изменя съществуващото положение в областта на разпределение на външни ресурси, остава да се прилага общностното законодателство, и че поради това новите държави-членки не могат да се позовават на обстоятелства от преди присъединяването си, и по-специално на риболовните им дейности по време на референтния период, за да изключат прилагането на разглежданите разпоредби. След присъединяването си те са в същото положение като държавите-членки, изключени от разпределенията по силата на принципа за относителна стабилност на риболовните дейности, което по отношение на сключените преди присъединяването споразумения намира конкретен израз в разпределението, извършено през 1983 г. (вж. Решение по дело Португалия и Испания/Съвет, посочено по-горе, точки 43 и 44; Решение от 30 март 2006 г. по дело Испания/Съвет, точка 52, както и Решение от 19 април 2007 г. по дело Испания/Съвет, точка 32).

45 Този начин на разсъждение е приложим за настоящото дело. От него произтича, че положението, в което се намира Кралство Испания, не е сходно с това на държавите-членки, получили квоти при първоначалното разпределение, и че следователно не може да се позовава на риболовните дейности, извършвани от

испанските плавателни съдове в периода между 1973 г. и 1976 г. в Северно море по време на първоначалния референтен период. Напротив, положението му е сходно с това на държавите-членки, чиито плавателни съдове не са получили квоти, независимо дали същите са извършвали риболовни дейности във водите на Северно море и/или на Балтийско море през този период (вж. Решение от 30 март 2006 г. по дело Испания/Съвет, посочено по-горе, точка 53; и Решение от 19 април 2007 г. по дело Испания/Съвет, посочено по-горе, точка 33).

46 Краят на преходния период с нищо не променя това положение.

47 Всъщност Съветът с основание изтъква, че е важно да се прави разлика между понятието за достъп до водите и това за достъп до ресурсите. Ако след края на преходния период Кралство Испания може отново да има достъп до водите на Северно море или на Балтийско море, от това не следва, че испанските плавателни съдове могат да имат достъп до ресурсите на тези две морета в същото съотношение както плавателните съдове на държавите-членки, които са участвали в първоначалното разпределение или в последващи разпределения (вж. Решение от 30 март 2006 г. по дело Испания/Съвет, посочено по-горе, точка 55 и Решение от 19 април 2007 г. по дело Испания/Съвет, посочено по-горе, точка 35).

48 Съветът е можел да предположи, че след като повече от двадесет години испанските плавателни съдове не са ловили риба във водите на Северно море и на Балтийско море, липсата на разпределени квоти не нарушава принципа за относителна стабилност на риболовните дейности на засегнатото население. Следователно Съветът е можел също да приеме, че Кралство Испания не е в положение, равностойно на това на държавите-членки, чиито плавателни съдове неотдавна са ловили риба в тези води през релевантния референтен период (вж. Решение от 30 март 2006 г. по дело Испания/Съвет, посочено по-горе, точка 56 и Решение от 19 април 2007 г. по дело Испания/Съвет, посочено по-горе, точка 36).

49 Следва да се добави, че невъзможността за участие в новите разпределения на квоти за улов, пред която Кралство Испания е изправено по време на преходния

период поради законова забрана от чисто временен характер за достъп до водите на Северно море и на Балтийско море, с нищо не променя тази констатация. От това не следва, че Съветът е трябвало да промени метода за разпределяне в края на този период, за да вземе предвид интересите на Кралство Испания. Всъщност обратно на твърдяното от тази държава-членка по време на писмената фаза на производството и на съдебното заседание, нищо не доказва, че при липсата на забрана за достъп до съответните две морета по време на преходния период тази държава-членка би получила определени квоти за видовете риба, за които е направено ново разпределение в рамките на посочения период.

50 Освен това другите доводи, които Кралство Испания излага и които са напомнени в точка 37 от настоящото решение, не са от такова естество, че да могат да променят констатацията, направена в точка 47 от същото. В този смисъл от обстоятелството, че видовете риба, за които са въведени квоти, имат по-голяма стойност от останалите видове риба, не следва, че на дадена държава-членка трябва да се разпределят определени квоти. Твърдяната опасност от екологично естество не е доказана. Невъзможността за извършване на определени размени на квоти произтича от липсата на разпределени квоти. Всъщност член 20, параграф 5 от Регламент № 2371/2002 предвижда само възможност за размяна на квоти, които държавите-членки притежават. Същият обаче не предоставя право за получаване на квоти.

51 Следователно като не предвижда в Регламент № 27/2005 третиране за Кралство Испания, идентично с това, от което се ползват държавите-членки, участвали в първоначалното разпределение на квоти за улов на риба преди присъединяването на посочената държава-членка към Общността или в последващите разпределения по време на преходния период, Съветът не извършва дискриминация срещу него.

52 Предвид изложените по-горе съображения, следва да се отхвърли правното основание, изведено от нарушаване на принципа на недопускане на дискриминация.

По правното основание, изведено от нарушение на Акта за присъединяване

Доводи на страните

53 Испанското правителство счита, че като не разпределя на Кралство Испания част от квотите за улов, за които се извършва разпределение по отношение на зоната на водите на Общността в Северно море и в Балтийско море, след присъединяването на тази държава-членка към Общността, Регламент № 27/2005 продължава преходния период след предвиденото в Акта за присъединяване и следователно нарушава неговите разпоредби.

54 Кралство Испания счита, че продължаването на дерогациите, предвидени в Акта за присъединяване след определения в същия преходен период, било в противоречие с техния изключителен, преходен и ограничен характер.

55 Тази държава-членка добавя, че въпреки че Съдът вече разгледал наличието на нарушение на Акта за присъединяване в решението от 30 март 2006 г. по дело Испания/Съвет, посочено по-горе, настоящото дело все пак било различно, доколкото, за разлика от разглеждания в това решение регламент, Регламент № 27/2005 се отнасял именно за предоставени за първи път през 2005 г. квоти, представляващи нови възможности за риболов.

56 Съветът от своя страна твърди, че разпоредбите на Акта за присъединяване повече не са приложими след изтичане на преходния период и поради това не могат да представляват критерий за определяне на законността на мерките, приети от Съвета.

57 Впрочем Актът за присъединяване нито изисквал, нито предвиждал преразглеждане на системата за разпределение на квоти.

58 Съветът добавя, че членове 156—164 от Акта за присъединяване са преходни разпоредби и не уреждат начина, по който Съветът трябва да извърши разпределението на новите възможности за риболов през 2005 г., тоест няколко години след прекратяване на действието на тези разпоредби.

Съображения на Съда

59 Следва да се напомни, че както изтъква Съветът, членове 156—164 от Акта за присъединяване определят приложимия режим за сектора на рибарството само за преходния период. Поради това тези членове по принцип не могат да служат като основание на искания, отнасящи се за период, който започва да тече след приключването на преходния период (вж. Решение от 30 март 2006, посочено по-горе, точка 64 и Решение от 19 април 2007 г. по дело Испания/Съвет, посочено по-горе, точка 44).

60 Освен това от Акта за присъединяване не произтича, че Съветът е бил длъжен през преходния период да измени за в бъдеще метода за разпределяне на възможностите за риболов, възприет след присъединяването на Кралство Испания.

61 Дори режимът, приложим по време на преходния период по дефиниция да е временен, от това не следва, че при изтичането му всички предвидени от него ограничения автоматично се прекратяват, ако същите произтичат и от приложимото за държавата-членка общностно законодателство. Както обаче е установено в точка 29 от решението от 30 март 2006 г. по дело Испания/Съвет, посочено по-горе, общностното законодателство включва метода за разпределение, който е регламентиран с уредбата, съществуваща към момента на присъединяване на Кралство Испания. Този метод за разпределение по принцип остава в сила до изменянето му с акт на Съвета.

62 Колкото до разпределенията на квоти, извършени по време на преходния период, същите не са уредени с Акта за присъединяване, а с регламентите, установяващи разглежданите квоти и с принципа за относителна стабилност (вж. Решение от 30 март 2006 г. по дело Испания/Съвет, посочено по-горе, точка 66 и Решение от 19 април 2007 г. по дело Испания/Съвет, посочено по-горе, точка 47). По отношение на разпределенията, извършени за първи път с Регламент № 27/2005, те също не са предмет на разпоредбите на Акта за присъединяване.

63 Поради това, като не е разпределил определени риболовни квоти в Северно море и в Балтийско море на Кралство Испания по силата на Регламент № 27/2005, Съветът не е нарушил Акта за присъединяване.

64 Следователно правното основание, изведено от нарушение на Акта за присъединяване, трябва да се отхвърли.

По правното основание, изведено от нарушение на член 20, параграф 2 от Регламент № 2371/2002

Доводи на страните

65 Кралство Испания счита, че петте вида риба, които посочва в писмото си от 27 април 2006 г., напомнени в точка 23 от настоящото решение, представляват нови възможности за риболов. Като не разпределил каквато и да е квота за посочените видове риба на тази държава-членка, Съветът не взел предвид нейните интереси и следователно нарушил разпоредбите на член 20, параграф 2 от Регламент № 2371/2002.

66 Съветът признава, че видовете риба, които за първи път са предмет на разпределение по силата на Регламент № 27/2005, представляват нови възможности за риболов. От посочените от испанските органи пет вида риба обаче само следните видове — разпределени в конкретните зони за първи път през 2005 г. — представлявали към този момент нови възможности за риболов:

— менек, зона IV (води на Норвегия)

— морски дявол, зона IV (води на Норвегия)

— молва, зона IV (води на Норвегия)

— норвежки омар, зона IV (води на Норвегия)

67 Напротив, морският дявол, зона IIa (води на Общността) и зона IV (води на Общността), посочен в точка 23 от настоящото решение, за първи път бил предмет на разпределение през 1998 г. За северния путас, зона IV (води на Норвегия), посочен в точка 23, бил предмет на разпределение отпреди 2002 г. Следователно Кралство Испания погрешно посочвало тези видове риба като представляващи нови възможности за риболов.

68 По отношение на определените от него четири нови възможности за риболов Съветът изтъква, че взел предвид интересите на всички държави-членки, в това число и на Кралство Испания, но че от вземането предвид на тези нови възможности за риболов не следва, че всички държави-членки трябва да се ползват от

разпределението на квоти. Съветът бил определил референтен период, който се отнасял за годините от 1999 г до 2003 г. Тъй като испанските плавателни съдове не били ловили разглежданите видове риба в съответната зона през този период, въпреки че са имали възможност за това, на тази държава-членка не била разпределена квота. Съветът заключава, че не е превишил правото си на преценка, с което разполага и следователно не е нарушил член 20, параграф 2 от Регламент № 2371/2002.

69 В писмената си реплика Кралство Испания признава, че е допуснало грешка при определяне на видовете риба, които представляват нови възможности за риболов, и приема, че само четирите видове риба, посочени от Съвета за конкретните зони, съответстват на разглежданото понятие. То обаче твърди, че за тези четири вида риба Съветът е нарушил споменатия член 20, параграф 2.

70 Комисията от своя страна счита, че тъй като посочените от Съвета четири вида риба попадат в категорията „други видове“, за която е разпределена обща квота за Общността по силата на регламенти отпреди 2005 г., същите не представляват нови възможности за риболов. Това понятие се прилагало само за видовете, с които Общността разполагала поради достъп до нови води или до нови видове риба.

71 Комисията добавя, че дори Съдът да не се съгласи с нейното тълкуване на понятието „нови възможности за риболов“ и да реши, че посочените от Съвета четири вида риба попадат в това понятие, то във всички случаи следва да се приеме, че Съветът не е превишил границите на правото си на преценка и следователно не е нарушил член 20, параграф 2 от Регламент № 2371/2002.

Съображения на Съда

— Предварителни бележки

72 Кралство Испания, Съветът и Комисията са съгласни, че само четирите вида, посочени от Съвета и напомнени в точка 66 от настоящото решение, са предмет на първоначално разпределение по силата на Регламент № 27/2005 и че третото правно основание от настоящата жалба се отнася за тях.

73 Въпреки това се налага въпросът за допустимостта на това правно основание.

74 Всъщност както се отбелязва в точка 31 от настоящото решение, важно е да се провери дали като посочва тези четири вида риба Кралство Испания не е изменило предмета на спора в противоречие с изискванията на член 38 от Процедурния правилник.

75 Следва да се констатира, че от разглежданите четири вида риба морският дявол е посочен в точка 27 от жалбата на Кралство Испания по отношение на зона IV, без да се уточнява дали се отнася за водите на Общността, за водите на Норвегия или и за двете заедно. В писмото от 27 април 2006 г. испанското правителство посочва морски дявол, зона IV (води на Общността), но в репликата си то поправя посоченото, като твърди, че има предвид водите на Норвегия.

76 Предвид общото посочване на зона IV в жалбата, следва да се приеме, че се имат предвид всички води в тази зона и поради това третото правно основание е допустимо по отношение на морския дявол, зона IV (води на Норвегия).

77 Напротив, по отношение на останалите три вида риба, менекът, както и молвата, не са посочени в точка 27 от жалбата, а норвежкият омар не е посочен за зона IV. Поради това следва да се приеме, че жалбата не се отнася нито за менека, нито за молвата, както и че се отнася за норвежкия омар само за зона III. Позоваването на тези три вида риба за зона IV (води на Норвегия) в писмото от 27 април 2006 г., както и в репликата, представлява разширяване на предмета на спора, което трябва да се отхвърли като недопустимо. Обстоятелството, че тези видове риба са включени в приложение I от Регламент № 27/2005, който е предмет на настоящия спор, не е достатъчно, тъй като Кралство Испания иска отмяна на регламента само доколкото не предоставя определени квоти на испанския флот и уточнява в споменатата точка 27 единствените видове риба, за които се отнася третото му правно основание.

— По правното основание

78 Кралство Испания твърди, че извършеното с Регламент № 27/2005 разпределение на морския дявол в зона IV (води на Норвегия) представлява нова възможност за риболов и че Съветът не е взел предвид неговите интереси като не му е разпределил квота за този вид риба, в нарушение на разпоредбите на член 20, параграф 2 от Регламент № 2371/2002.

79 Следва да се разгледа дали разпределението на морския дявол в зона IV (води на Норвегия) представлява нова възможност за риболов по смисъла на посочения член 20, параграф 2 и, ако е необходимо, дали Съветът е взел предвид интересите на Кралство Испания.

80 По първия въпрос безспорно е установено, че разпределението, извършено с Регламент № 27/2005, представлява разпределение за първи път на квоти за този вид риба между държавите-членки.

81 Въпреки това Комисията счита, че морският дявол в зона IV (води на Норвегия) не представлява нова възможност за риболов, а е съществуваща възможност за риболов, тъй като не се касае за вид, който се лови за първи път по силата на общностната политика съгласно член 8, параграф 4, iii) от Регламент № 3760/92. Член 20, параграф 2 от Регламент № 2371/2002 обаче заменял посочения член 8, параграф 4, iii) и трябвало да се чете в светлината на последния. Оттук следвало, че този вид риба трябвало да се разпределя съгласно принципа за относителна стабилност, посочен в член 20, параграф 1 от Регламент № 2371/2002, а не като се вземат предвид интересите на държавите-членки съгласно член 20, параграф 2.

82 Следва обаче да се подчертае, че Регламент № 2371/2002 разкрива различия по отношение на Регламент № 3760/1992.

83 В този смисъл Регламент № 2371/2002 уточнява понятието „възможности за риболов“ като в член 3, буква р) го определя като право на риболов като количество. Що се отнася до член 20, параграф 2 от същия регламент, неговият текст се различава от този на посочения член 8, параграф 4, iii) и предвижда само, че когато Общността определи нови възможности за риболов, Съветът взема решение за разпределението на посочените възможности, като взема предвид интересите на всяка държава-членка.

84 Следователно понятието „нови възможности за риболов“ следва да се тълкува, като се вземат предвид структурата и целта на член 20, параграфи 1 и 2 от Регламент,№ 2371/2002, четен в светлината на съдебната практика (вж. Решение от 16 юни 1987 г. по дело Romkes, 46/86, Recueil, стр. 2671; Решение от 13 октомври 1992 г. по дело Испания/Съвет, C-70/90, Recueil, стр. I-5159; Решение по дело Испания/Съвет, C-71/90, Recueil, стр. I-5175; Решение по дело Испания/Съвет, C-73/90, Recueil, стр. I-5191; и Решение от 30 март 2006 г. по дело Испания/Съвет, посочено по-горе).

85 От прегледа на тези два параграфа от споменатия член 20 следва, че първият от тях урежда съществуващите възможности за риболов, докато вторият е посветен на новите възможности за риболов. Съществуващите възможности за риболов се разпределят между държавите-членки, като се прилага принципът за относителна стабилност.

86 Съдът е приел, че изискването за относителна стабилност трябва да се разбира като поддържане на определен процент за всяка държава-членка и че първоначално определеният метод за разпределяне продължава да се прилага до приемането на регламент за изменението му (вж. по-специално Решение по дело Romkes, посочено по-горе, точка 17 и Решение от 30 март 2006 г. по дело Испания/Съвет, посочено по-горе, точка 27).

87 Доколкото прилагането на принципа за относителна стабилност по отношение на съществуващи възможности за риболов води до поддържането на вече определен между държавите-членки метод за разпределяне, следва да се приеме, че установяването за първи път на метод за разпределение между държавите-членки включва предоставянето на нови възможности за риболов и разпределение, което взема предвид интересите на всяка една от тях. Понятието за интереси може да включва нуждата от запазване на относителната стабилност на риболовните дейности, но не се ограничава само с нея.

88 В този смисъл, за разлика от изразеното от Комисията становище, когато по отношение на държави-членки за първи път се определя метод за разпределение, по-специално след като същите са упражнявали правото си да ловят риба в дадена зона и за видове, за които Общността е разполагала с обща квота, Съветът взема решение, като взема предвид интересите на всяка една от тях съгласно разпоредбите на член 20, параграф 2 от Регламент № 2371/2002. Тъй като по дефиниция в подобен случай не може да се поддържа какъвто и да е метод за разпределение, разпоредбите на член 20, параграф 1 от този регламент не следва да се прилагат.

89 Следва да се добави, че защитаваното от Комисията тълкуване би довело до парадоксално положение, при което правото на достъп на държавите-членки до нови води и до нови видове риба не може никога да се квалифицира като нови възможности за риболов и следователно никога няма да може да се даде възможност интересите на тези държави да се вземат предвид по смисъла на член 20, параграф 2 от Регламент № 2371/2002. Това би било така всеки път, когато, както в дадения случай, новото право на достъп първоначално е под формата на обща квота в полза на Общността и след това се разпределя индивидуално за държавите-членки. От Регламент № 2371/2002 обаче не може да бъде изведено, че законодателят е искал да ограничи по такъв начин вземането предвид на интересите на държавите-членки.

90 Предвид изложените по-горе съображения следва да се приеме, че разпределянето за първи път на морския дявол в зона IV (води на Норвегия) между държавите-членки, което се основава върху установяването за първи път на метод за разпределение на този вид риба в съответните води, представлява нова възможност за риболов.

91 Поради това следва да се разгледа дали Съветът надлежно е взел предвид интересите на Кралство Испания.

92 По отношение на регламент, свързан с рибарството в рамките на общата селскостопанска политика, от установената съдебна практика следва, че в тази област общностният законодател разполага с широко право на преценка в съответствие с политическата отговорност, която му е възложена с членове 34—37 ЕО (вж. по-специално Решение от 23 март 2006 г. по дело Unitymark и North Sea Fishermen's Organisation, C-535/03, Recueil, стр. I-2689, точка 55).

93 Следва все пак да се провери дали общностният законодател не е превишил границите на своето право на преценка.

94 Кралство Испания изтъква, че по време на избрания от Съвета референтен период, а именно от 1999 г. до 2003 г., разпоредбите на членове 156—164 от Акта за присъединяване му забраняват достъп до съответните води. Като решава да разпредели квоти само на държавите-членки, чиито флотове са ловили през този период съответните видове риба, по-специално морски дявол, и като не му разпределя квота, когато липсата на испански плавателни съдове в разглежданата зона се дължи на чисто законова забрана, Съветът не взел предвид неговите интереси.

95 Следва все пак да се констатира, както изтъква Съветът в писмената си защита и в писмената си дуплика, че членове 156—164 от Акта за присъединяване се отнасят единствено за достъпа до водите на Общността, а не за достъпа до водите на Норвегия, и че следователно доводът на Кралство Испания не е релевантен.

96 По време на съдебното заседание Кралство Испания прави опит да представи други доводи, за да докаже невъзможността за испанските плавателни съдове да ловят риба във водите на Норвегия. То първо изтъква, че невинаги е лесно да се определи, във вътрешността на дадена зона, в кои води плавателните съдове осъществяват дейността си и след това твърди, че не му е била разпределена квота във водите на Норвегия.

97 Тези доводи обаче не са от определящо значение, тъй като морският дявол, за който вид риба не е въведена никаква конкретна квота за всяка държава-членка, може да се лови свободно от различните флотове на държавите-членки, при спазване на приложимата за Общността обща квота за различни видове риба, сред които е и посоченият вид.

98 Следва да се приеме за установено, че липсата на разпределение на квоти за улов на морски дявол за Кралство Испания или за друга държава-членка не означава, че Съветът не е взел предвид интересите на тези държави-членки.

99 По отношение на избора на референтен период Съдът вече е приел, че Съветът разполага с известна гъвкавост (вж. в този смисъл Решение от 25 октомври 2001 г. по дело Италия/Съвет, C-120/99, Recueil, стр. I-7997, точка 42). Периодът от пет години, считан от 1999 г. до 2003 г., представлява нов и достатъчно дълъг период, който не изглежда за необходимо да се подлага на критика.

100 Като разпределя квоти за морския дявол само за държавите-членки, чиито плавателни съдове са ловили този вид риба по време на този период, и като не предоставя никаква квота на Кралство Испания с мотива, че испанските плавателни съдове не са извършвали такъв риболов, макар същите да не са разполагали с право на достъп до съответната зона, Съветът не е превишил границите на правото си на преценка.

101 Поради това третото правно основание следва да се отхвърли.

102 Тъй като нито едно от изложените правни основания не е прието, жалбата на Кралство Испания трябва да бъде отхвърлена.

По съдебните разноски

103 По смисъла на член 69, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като Съветът е направил искане за осъждането на Кралство Испания и последното е загубило делото, то трябва да бъде осъдено да заплати съдебните разноски. Съгласно параграф 4, първа алинея от същия член Комисията понася направените от нея съдебни разноски.

По изложените съображения Съдът (трети състав) реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Осъжда Кралство Испания да заплати съдебните разноски.

3) Комисията на Европейските общности заплаща направените от нея съдебни разноски.

Подписи